

Когато стигнахъ около Севастополь и гръмоветѣ на топоветѣ ги събудихъ, Мацко са обърна и рече на Кацарида :

— Кацарида ! ты си безцѣнъ момъкъ ; казахъ ти го много пѣтъ ; преданността ти къмъ мене ми е позната. Видишь ли онзи тамъ хълмъ ! Мислижъ че е хълмътъ който е залувилъ злодѣецътъ Трипани.

— Може бы ! рече Кацарида.

— Можешъ ли слѣдователно, пріятелю мой, да ми принесешъ една висока и голѣма услуга ?

— Готовъ съмъ, колкото и да е опасна.

— Земи колкото щешъ человекъ и иди прегледай добръ и подробно хълма ; и ако е на него четата на злодѣца Трипани, прегледай колко хора има, а азъ ще залувижъ по лътъ на хълма.

— Нещъ жива душа съ мене си, началниче !

— Че какъ ?

— Тъзи работа ще я извършихъ самъ.

— Но тя е опасна.

— Отъ смъртта по голѣмо зло нема заплашва.

— Че какъ ще са споразумѣймы ?

— Ще чуете презъ нощта единъ гърмежъ.

— Иди прочее и Богъ съ тебе !

— Сбогомъ, началниче !

И Кацарида тръгна смѣло, послѣдованъ издалечъ отъ войската предводима отъ Мацка.

Когато Кацарида наченъ да са качи по хълма, помагаше са отъ тъмнината на нощта. Никакво препятствіе той не посрѣшихъ, и незабѣлженъ наближи върха на хълма.

На върха на хълма предъ единъ голѣмъ чаджръ свѣтяхъ фенеры. При единъ отъ тѣхъ той видѣ Трипани. Войската на Трипани състоеше отъ около сто и петдесетъ души, на които кръвожеднытъ образы можа да различи Кацарида.